

scriptionsfrister i dette Forhold end dem, som forøvrigt gjælde i vor Lovgivning. Hertil kommer, at i mange Tilfælde kan det være en ligefrem Umulighed for den Paagjældende at gjøre Ansvar gjældende imod Anstalten inden den foreskrevne Frist; der kan være saadanne eiendommelige Forhold, som gjøre det umuligt at vide, hvem der er rette Part, og der kan være andre Tilfælde, hvor den, som notværf er rette Bedkommende, kan være fraværende eller paa anden Maade ude af Stand til at foretage de fornødne Skridt. — I Slutningen af § 9 er der gjort den Regel gjældende, at de Forsikringer, som have Form af Rente, kunne forud ved Tegningen betinges udbetalte heelaarsviis, halvaarsviis, fjerdingaarsviis eller maanedsviis — paa samme Maade, som det ovenfor er fastsat ved Præmierne — og der gives den yderligere Bestemmelse, at der ogsaa kan træffes en Ordning, hvorefter Summen betales forud istedetfor bagud. Dette anseer jeg for meget nyttige og hensigtsmæssige Bestemmelser. Men naar jeg for talte om den Maade, hvorpaa den nuværende Livrenteanstalt har søgt at drive til, det Yderste sin Ret og sin Fordring, saa skal jeg dog her nævne et Exempel, der knytter sig netop til samme Side af Sagen som den, hvorom § 9, sidste Paragraph, handler. Naar Embedsmænd forsikrede deres Efterladte en Overlevelsesrente, skete det gjerne paa den Maade, at der i Policen stod, at denne Livrente skulde udbetales i halvaarlige Terminer, og saa fætedes der da gjerne til den sidste Gang for det Halvaar, der udløber efter den Paagjældendes Død. Jeg huffer ikke aldeles noie Udtrykkene, men jeg kan let see dem efter, da jeg har det ved Haanden; der staaer: „Sidste Gang i næste Termin efter den Forsikredes Død“. Naar en saadan Livrente allsaa forfaldt eller traadte i Kraft ved den Forsikredes Død, saa hændte det jevnlig, at Anstalten henvendte sig til Gulden og spurgte, om hun ønskede sin Livrente udbetalt halvaarsviis eller fjerdingaarsviis, uden forresten at give hende nærmere Oplysning om, hvad Følgen deraf siden kunde blive. Forlangte nu den Paagjældende, hvad vel sædvanlig skete, og det med Tak til for den udviste Velvillie, at faae Livrenten udbetalt fjer-

dingaarsviis, saa har Livrenteanstalten siden benyttet sig deraf paa den Maade, at den i Modsetning til Policens Ord, ikke udbetalte Livrenten for et halvt Aar efter Forsikrerens Død, men kun for et Fjerdingaar. Dette er naturligviis sket i Genhold til en heel Række Tilfælde, som have foreligget til Afgjørelse i Livrenteanstalten, og jeg tvivler selvsølgelig ikke om, at der er Betragtninger, som kunne gjøre sig gjældende til Støtte for en saadan Fremgangsmaade; men paa den anden Side troer jeg, det maa erkjendes, at en saadan Fremgangsmaade ikke stemmer med Ret og Billighed. Naar det i Policen er bestemt, at Livrenten skal betales sidste Gang for det Halvaar, der udløber efter den Forsikredes Død, saa kan det ikke komme i Betragtning, at man velvillig har betalt Livrenten fjerdingaarsviis, men saa burde man holde sig til, hvad der stod i Policen, og virkelig betale for det fulde Halvaar. Det er den Slags af Smaaudsugelser, der vistnok ere af temmelig ringe pecuniær Betydning for Anstalten, men som kunne bliv af stor Betydning for den Paagjældende, som vække ondt Blod. Fremgangsmaaden rammer fortrinsviis mindre Velhavende, og den bliver søelig, fordi den Sum, hvorom det dreier sig, kommer til at forfalde paa en Tid, hvor der er særlige Udgifter til Begravelse, og hvad dermed staaer i Forbindelse; de Paagjældende ane ikke, at denne Affortning vil ramme dem, og Gulden, der i sin Tid trofskyldig har valgt den fjerdingaarvisse Betaling, har heller ikke anet, at der skulde blive taget fra hendes fattige Bo, netop naar det meest trængte dertil, en Sum, hvorpaa hendes Børn have troet at kunne gjøre siller Regning — en Sum, der ingen Betydning har for Staten. Jeg troer, at dette hører til den Slags Ting, som man maa være omhyggelig for at undgaae, thi de skabe ondt Blod og svække den Tilbøielighed, der ellers kunde være til at indlade sig med en Anstalt, der ellers i hele sin Bygning er solid og siller, og i hvis Ledelse jeg er overbevist om, at sin Hæderlighed gjør sig gjældende, en Hæderlighed, som dog paa ingen Maade udelukker, at der kan komme Ubilligheder frem. — Jeg an-